

Jen já vím

Karel Gott

Jen já vím, kdy muž sténá,
a kdy se tmy začne bát,
a kdy nový den už odmítá.
Proklíná ženská jména,
i ta co míval rád,
a je tu vrásek sít v tváři vyrytá.

Jen já vím, kdy muž pláče,
a kdy svůj pokoj zamyká,
a kdy slzám jít už nebrání.
Tehdy má polštář zmáčen,
a bezmocí se zalyká,
když v něm lásky hlas už dozvání.

Ó ránu zlou a bodnou,
způsobí lásky ostrá dýka,
ó ostrá dýka.
Muž pak sténá,
je sám se zradou,
a dýka, lásky dýka hlouběj vniká.

Jen já vím, kdy muž sténá,
a kdy dá hlavu do dlaní,
a kdy žít už odmítá.
Nechce znát slovo žena
a není mu do spaní,
straší tříšť lásky rozbitá.

Tehdy má polštář zmáčen
a bezmocí se zalyká,
když v něm lásky, lásky lásky, lásky hlas,
lásky hlas.
Dozvání.

Ó jen já vím, kdy muž sténá.
Ó jen já vím, kdy muž pláče.
Ó jen já vím, kdy muž sténá.
Ó jen já vím, jen já vím.